

паперів; управління довго- та короткостроковими фінансовими вкладеннями; управління фінансами підприємства при його реорганізації та ліквідації в умовах банкрутства, за умови роботи на міжнародних ринках капіталу. При цьому фінансова стратегія формується шляхом встановлення довгострокових фінансових цілей, вибору найбільш ефективних шляхів їх досягнення, адекватного корегування напрямів формування і використання фінансових ресурсів при зміні умов зовнішнього середовища.

При цьому до найбільш розповсюджених фінансових стратегій підприємства в сучасних умовах доцільно віднести: стратегію подолання нестійкості, або стратегію виживання, що використовується в умовах економічної кризи, нестабільності та інфляції, до якої вдаються, коли показники діяльності набувають стійкої тенденції до погіршення; стратегію підтримки стійкості або стабілізації, яка використовується в умовах нестабільності обсягів продажів і прибутку та застосовується переважно в галузях із стабільною технологією, коли керівництво задоволене в цілому станом свого підприємства; стратегію розвитку або стійкого зростання, що виражає прагнення підприємства до зростання обсягів продажу, підвищення рентабельності та інших показників ефективності виробництва.

Таким чином, розробка фінансової стратегії на підприємстві має здійснюватися на базі якісного інформаційно-аналітичного забезпечення із використанням сучасного інструментарію фінансового аналізу, що дає змогу оцінити вірогідність банкрутства підприємства та сприяє забезпеченню фінансового розвитку на довгострокову перспективу, що є запорукою фінансової стабільності підприємства на ринку.

РОЗВИТОК РИНКУ КРИПТОВАЛЮТ ЯК СИСТЕМИ В УМОВАХ ЦИФРОВИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Момот Т. В., д-р екон. наук, Костоглотова Ю., студент, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, Чалий Б., студент, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

В умовах прискореного розвитку цифрових трансформацій та створення кіберфізичного простору все більшого поширення набуває застосування цифрової валюти у вигляді:

–електронної валюти;

–віртуальної валюти – цифрове вираження вартості, яке не видається центральним банком або державним банком і необов'язково прив'язується до фіатних грошей, але приймається фізичними або юридичними особами як засіб оплати і може передаватися, зберігатися або торгуватися в електронному вигляді.

Криптовалюта – вид віртуальної валюти, в якому використовуються розподілені мережі і публічно доступні журнали реєстрації угод, а ключові ідеї криптографії поєднані в них з грошовою системою заради можливості створити безпечну, анонімну та потенційно стабільну віртуальну валюту.

На сьогоднішній день існує велика кількість криптовалют. Ринок криптовалют або «віртуальних грошей» успішно функціонує і дає можливість проаналізувати динаміку вартості, попиту, пропозиції близько 90-100 різних криптовалют.

Одним із видів криптовалюти є Bitcoin (BTC). Bitcoin (BTC) – найбільш популярна криптовалюта. Ринкова капіталізація даної валюти становить понад 40 млрд. доларів, крім того, біткоїн є найбільш дорогою валютою з усіх існуючих на даний час.

Розвиток криптовалюти розглядалися в роботах відомих українських вчених, як В. Кравець, А. Мороз, М. Савлук, І. Лубенець, Е. Молчанова, Ю. Солодковський.

Так, І. Лубенець зазначив, що криптовалюта – вид цифрової валюти, заснований на складних обчисленнях функцій, які легко перевірити зворотними математичними діями, в основі емісії якої є принцип доказу виконання роботи «Proof-of-work».

Е. Молчанова, Ю. Солодковський використовують у своїй роботі таке визначення криптовалюта як те що, це фідуціарна цифрова валюта, валютний курс якої встановлюється на підставі вільно режиму(плаваючого) як результат попиту і пропозиції на валютному ринку з відсутністю контролю з боку центробанків.

З 2009 року найбільшу увагу дослідників і практиків фінансово-банківської системи привертає до себе все, що пов'язане з ринком крипто валют (РКВ). Розглядаючи тему ринок крипто валюти як системи, варто звернути агу на теоретичні аспекти, що висвітлюються у праці В. Г. Сословського.

В своїй роботі Сословський В. Г. пропонує використовувати системний підхід у дослідженні криптовалюти. Він визначає ринок криптовалюти як систему, яка може впливати на розвиток інших суб'єктів економіки, як частина фінансової системи.

Також, Сословський В. Г. підкреслює те, що ринок криптовалют є відкритою, складною, стохастичною, динамічною та керованою системою, яка знаходиться у фазі активного формування. У цієї системи є суб'єкт і об'єкт керування, а розвиток системи на умовах децентралізації здійснюється сукупністю елементів, що утворюють суб'єкт керування у вигляді саморегульованої організації (СРО). Сукупність елементів, що забезпечують випуск та обіг криптовалют й користування ними, утворює об'єкт керування – власне і ринок криптовалют.

Таким чином, вивчення РКВ як системи, у подальших дослідженнях варто визначити закономірності її функціонування, можливості, переваги і загрози для учасників ринку фінансових послуг, а також визначити політику їх ефективної взаємодії з цим ринком.

Варто зазначити, набуває особливої актуальності забезпечення криптобезпеки при здійсненні операцій на ринку криптовалюти, що є перспективним напрямком подальшого дослідження.

Список використаних джерел:

1. Ринок криптовалют як система / В. Г. Сословський, І. О. Косовський // Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики. – 2016. – Вип. 2. – С. 236-246. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fkd_2016_2_24
2. Що таке Bitcoin і криптовалюта? [Електронний ресурс] // Bitcoin Security. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://bits.media/chtotakoebitcoin>.
3. Лубенець І. Огляд цифрових криптовалют [Електронний ресурс] / Блог експертів про фінанси – 2014. – Режим доступу до ресурсу: http://www.prostoblog.com.ua/lichnye/byudzhets/obzor_tsifrovyyh_kriptovalyut.
4. Молчанова Е., Солодковський Ю. Глобальна сервісна природа сучасних криптовалют // Міжнародна економічна політика. – № 1. – 2014. – С. 60 – 79

ОЦІНКА КРЕДИТОСПРОМОЖНОСТІ ПОЗИЧАЛЬНИКА ЯК СКЛADOVA УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМИ РИЗИКАМИ БАНКУ

*Момот Т. В., д-р екон. наук, професор, Макарова А. В., магістр,
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Оцінка кредитоспроможності позичальника є важливою складовою управління кредитними ризиками банку. Кредитоспроможність позичальника у зарубіжній та вітчизняній банківській практиці завжди була і залишається одним з основних критеріїв визначення доцільності встановлення кредитних відносин з клієнтом.

Загальноприйнятим є підхід щодо визначення кредитоспроможності (платоспроможності) як здатність позичальника (контрагента банку) повністю та у визначений строк розрахуватися за своїми борговими зобов'язаннями, тобто це наявність у позичальника передумов для проведення кредитної операції і його спроможність повернути борг у повному обсязі та в обумовлені договором строки. Оцінка кредитоспроможності позичальника здійснюється з метою оцінки кредитного ризику та виявлення джерел погашення позичальником відсотків і заборгованості за кредитом.

Нормативно здійснення оцінки кредитоспроможності позичальника закріплено у Положенні про визначення банками України розміру кредитного ризику за активними банківськими операціями, затвердженого постановою Правління Національного банку України № 351 від 30. 06. 2016 р. Положення визначає порядок оцінки банками України розміру кредитного ризику за активними банківськими операціями за підходами, що ґрунтуються на принципах і рекомендаціях Базельського комітету з банківського нагляду, включаючи застосування компонентів кредитного ризику (EAD – експозиція